

BAÁN TIBOR

Konfekció élet

mintha egy egész város élne
 a falon túl
 mintha az emberiség rádiója
 hallatszana át
 mintha a világ szennye
 folyna szürcsögve
 a szomszéd lefolyóban
 mintha nem is odaát
 hanem a forró szigeteken
 mosogatna egy fekete kéz
 éppen vacsoráját
 úgy hallatszik ide minden
 megrugdalt életek
 cicomás rigolyái
 felhőt pöfögő tavaszok
 csörög az erdő
 tekervényes agyában
 ezer emlék
 százféle mozgás zúg-búg
 körmozgás gördül
 ismerős minden
 lakásdobozokban a méretre
 fűrészelt család: konfekció élet
 tárgydarabok repülnek
 soha ilyen közel soha ennyire távol
 szelektív gyűjtőkben az igeidők
 végveszélybe juttatott fajok
 kásás kép – kivehetetlen jövő
 kozmikus monoszóp

Az emigráns

– Márai Sándort olvasva –

Hirtelen a cselekmény kellős
 Közepén találad magad
 Egykedvű gyálsruhádban
 Kopog fekete kalapodon az eső
 Sír a Narrátor: érted és miattad
 Ki mindent tud de semmit se
 Árul el érdekedben Vezet
 Megfeszülnek érvek fonalak

*

Megállsz visszánézel
 A nyárég karéjából kiharapva
 Egy félvárosnyi rész
 Emlékét viszed magaddal
 Lépésenként távolodva
 Elhagyva a Mikó utcai házat
 Átengedve szobáidat
 Annak ami utánad következik
 Az új széljárásnak
 Kelet prémes felhőivel udvarol
 Mozgalmi dalokat énekel
 Kilépsz a vaskapun Vége
 Itt és ott között a tenger
 Hullámszát hallgatod
 Felütsz egy régi könyvet
 Lapjai közt egy sárga falevél
 Látjátok feleim
 Az elhagyott otthoni táj
 A tenger alá süllyedt
 Budapest–Atlantisz
 Megállsz Visszánézel

Este, eléd

Tudok mesélni s hallgatni is
 róla Ez a távolság szigetel
 Megvéd Ráncai szakadékába
 emlékei egyenként behajítva
 Léte kacskaringós mintáit
 nem képes elviselni a fal
 Pereg Veszélyes molekulák
 a szárnyas porszemek Itt él
 Most közelebb megyek Itt élsz
 Vitorlád rongy Szélcsend
 A múlás lassú Óra nem ketyeg
 Visszafojtott lélegzetű ég
 Emlékeink a fellegek